

peale meile veel selle ilmaaegse föja selle muștaräätä, maeasõe rood, kes meile kui ta teriveks saab, halpo sõnno hüab, on hapis minne västo meet." "Wannaeit," ütles Jürri tööfisi, „se walli sanna en öigel aasal minna silmad lahti teinud ja se olli tänu väär. Määstas lebbiseb füll mis kurjad innimesed tedda öppetand, agga olle rahbul, minna öppetan temmale niiud illusamaid sanno: „Leda Jummala peale!" minna olle sedda temmale tee peal subba mittekord ette ütelnud. Alga mõda öppib ta sedda, siis lähhää „pettiokelni" ta melest ärra."

Ja nenda sündis ka, kui lind teriveks sai, kusis Jürri tiheti rõmoga sedda kassist sanna temma suust: Leda Jummala peale!

Alga Jürri rõõm ei jäänd mitte kauaks; saanum tulli, et se pääiv, mil keik nende warra, ka nende maea riistu piddi ärramüdama, liggi elli. Wannaeide wodi agga piddi temmale jäetama. Ta isse allandab ennast, et kül muttes, siiski waikse melega Jõsanda käe alla. Kaks esimene mõuna päwa läksid mõda ilma et üks ainoke ostja tulli; agga kolmandal päival tulli ka rikkas parivenik idse, ja ütles, kui biget ostjat ei olla, siis temma wötta kohha ommale ja panna rentnikko siöse.

Öfsjeen hakkas peale — Jürri olli abjo tabha istunud ja piddas väästast enima västo rinde, ja lind, ni kui saaks ta omma toitja häddast arre, ütles taasfakste temma köriva siöse: „Leda Jummala peale!"

Kui Jürri jälle üllesse matas, sää ta lahtise juga sedda watama, mis ta silmade ees sündis. Üks noor tallopoeg olli siöse astunud. Kui se toas elli ümber waatnud, istus temma mahha parivenemistrega västastikko, wöttis maast ühhe järje üllesse, panni sedda laua peale ja ütles: „Hakkage niiud õige selle tükkiga peale; ehk wahhest veikese eest, saab nissamma paljo kui suregi eest, igga aassi maksab ni paljo kui kegi temmasti luggu peab — minna annan 1 taalri selle järje eest." Keik naer sid; parivenemeeš naeris ka ja ütles: „Igga aassi maksab ni paljo kui kegi temmasti luggo peab, — ehk sa annad ka kaks taalrit."

„Ei 6 annan," hüdis tallopoeg.

„Ehk fa 12!" ütles parivenik jälle.

„Ei 20!" ütles tallopoeg.

Mahva naer tenuis ikka suremaks; järg aeti 400 taalrit kalliks. Siis ütles tallopoeg: Niiud on kül selle ühhe tüki eest; kül maeas on veel muid aje.

„Miks mitte ütles parivenik." „Sinna woid selle hango eest kohhe 500 taalrit anda, ehk selle